

ГАРАНТИЈА ЗА ИСПРАВНО ФУНКЦИОНИСАЊЕ И ОДГОВОРНОСТ ЗА МАТЕРИЈАЛНЕ НЕДОСТАТКЕ СТВАРИ

Гарантија за исправно функционисање ствари релативно је нова појава не само у нашем већ и упоредном праву. У нашем праву она је регулисана Законом о југословенским стандардима из 1974. године ⁽¹⁾ и Нацртом Закона о облигацијама и уговорима ⁽²⁾, који је скоро у потпуности, или боље речено са незнатним изменама, преузео текст одредби о овој материји из Скице за Законик о облигацијама и уговорима ⁽³⁾. Пре Закона о југословенским стандардима из 1974. године гаранција за исправно функционисање била је регулисана са више такозваних подзаконских аката односно наредби ⁽⁴⁾ и другим правним прописима ⁽⁵⁾.

Како се данас налазимо пред доношењем новог Закона о облигацијама и уговорима чији Нацрт нека питања у вези са гаранцијом за исправно функционисање ствари регулише различито од важећег Закона о југословенским стандардима и како су у правној доктрини изречена различита мишљења о карактеру ове гаранције, то је њено проучавање у овом тренутку не само од практичког значаја већ и од значаја за њено коначно законско уобличавање.

У вези са гаранцијом за исправно функционисање ствари постављају се многа питања од важности за правну теорију и за судску праксу. Међу тим питањима нарочито треба истаћи оно које се тиче односа гаранције за исправно функционисање и одговорности за материјалне недостатке ствари, тј. питање је ли гаранција самостална правна институција или је то у ствари одговорност за материјалне недостатке ствари? Пошто се гаранција за исправно функционисање често поистовећује са одговорношћу за материјалне недостатке ствари или се од ње недовољно

(1) Закон о југословенским стандардима и нормама квалитета производа, Сл. лист СФРЈ бр. 2/1974.

(2) Нацрта Закона о облигацијама и уговорима, радни материјал од јула 1974.

(3) Скица за Законик о облигацијама и уговорима, проф. др Михаило Константиновић, Београд, 1969.

(4) Наредба о одређивању услова под којима се могу стављати у промет поједини индустријски производи од 1959, Сл. лист ФНРЈ бр. 2/1959; Наредба о одређивању посебних услова под којима се могу стављати у промет поједини индустријски производи од 1962, Сл. лист ФНРЈ бр. 17/1962; Наредба о одређивању производа који се могу стављати у промет само са гарантним листом и производа за које морају бити обезбеђени сервисно одржавање и погребни резервни делови од 1968, Сл. лист СФРЈ, бр. 43/1968.

(5) Основни закон о промету робе од 1967, Сл. лист СФРЈ бр. 1/1967; Опште уланце за промет робом од 1954.

но разликује, то је њено упоређивање са одговорношћу за материјалне недостатке неопходно. Разграничење гаранција за исправно функционисање од опште одговорности за материјалне недостатке ствари од важности је и због једног другог практичног питања: да ли гаранција за исправно функционисање искључује или ограничава општу одговорност за материјалне недостатке или је, обрнуто, допуњује?

Истраживања која су вршена показују да је гаранција за исправно функционисање по свом карактеру такође одговорност за материјалне недостатке ствари, али један посебан вид одговорности који се развио из опште одговорности за материјалне недостатке. Гаранција покрива недостатке који се јаве у виду неисправног функционисања и то на стварима познатим под називом „техничка роба“.

Одговорност због неисправног функционисања у почетку је била обухваћена одговорношћу за материјалне недостатке ствари. Тек данас модерна законодавства почињу да је издавају у посебан правни институт, а правна теорија да је разграничава од опште одговорности за недостатке. Због тога, гаранција за исправно функционисање показује највише сличности са одговорношћу за материјалне недостатке. Међутим, она се од ње и разликује. Однос ових двеју одговорности треба посматрати као однос општег и посебног. Одговорност за материјалне недостатке ствари има карактер опште одговорности, док гаранција за исправно функционисање има карактер посебне одговорности. Отуда, општа правила која важе за прву одговорност важе и за другу. Међутим, посебна правила која важе за гаранцију не могу да важе и за општу одговорност за недостатке.

Пошто одговорност за материјалне недостатке и гаранција за исправно функционисање имају заједничко порекло, то су им и многе особине заједничке. Али, са друге стране, није ни мали број оних особина по којима се разликују. То показује да је реч о две врсте одговорности које се не могу поистовећивати. У раду ће бити извршено упоређивање опште одговорности за материјалне недостатке и гаранције за исправно функционисање како би се установиле сличности и разлике између ових двеју одговорности и тиме дошло до одговора на питања која су постављена на почетку рада.

Сличности. Пре него што се пређе на правну страну питања није на одмет указати да је сличност између одговорности за материјалне недостатке и гаранције за исправно функционисање и језичке природе. У романско-језичком подручју израз гаранција употребљава се да би се њиме означила одговорност за материјалне недостатке ствари (*garantie de vices cachés* — француско право). Под утицајем француског права на наше подручје и у нас се израз гаранција често употребљава у истом значењу. Међутим, са појавом гаранције за исправно функционисање јавила се потреба не само за њеним правним већ и за њеним језичким разграничењем од одговорности за материјалне недостатке нарочито тамо где се ова последња назива гаранцијом. Законодавствима и правној науци помогли су у том смислу изрази као што су »*garantie de fonctionnement*« у француском језичком подручју, »*garantia de buen funcionamiento*« у шпанском језичком подручју и »*garanzia del buon funzionamento*«

у италијанском језичком подручју⁽⁶⁾. У језичким подручјима која нису романска гаранција за исправно функционисање често се назива једноставно „гарантија”.

Поред језичке сличности одговорност за материјалне недостатке ствари и гаранција за исправно функционисање показују и сличност правне природе. Основна њихова заједничка карактеристика у томе је што обе представљају у основи одговорност за материјалне недостатке због чега су најчешће и поистовећиване. Да би дошло до одговорности било по основу једне било по основу друге, основна је претпоставка да је дошло до појаве, тј. испољавања недостатка на купљеној ствари. Појава недостатка повлачи за собом одговорност било по општим правилима било по посебним правилима о одговорности за недостатке. Имајући у виду упоредно право може се уочити још једна сличност, а то је да како једна тако и друга одговорност могу настати и по основу закона и по основу уговора. Другим речима, то значи да осим закона и странке уговорнице својом вољом могу да установе одговорност за случај да ствар испољи одређен недостатак. Одговорност за материјалне недостатке и гаранција за исправно функционисање везане су за уговор о продаји. Међутим, одговорност за материјалне недостатке, својствена је свим двострано теретним уговорима, а ова друга показује тенденцију да се јавља и у другим двострано теретним уговорима, а не само у уговору о продаји. Она се јавља, на пример, и у уговору о грађењу, уговору о испоруци, уговору о делу и другим теретним уговорима. Одговорност за материјалне недостатке и гаранција за исправно функционисање поседују још једну заједничку особину, а то је, да штите економску равнотежу између престација. Обе одговорности имају за циљ обезбеђење еквивалентности престација између уговорних страна.

Од значаја је поменути да одговорност по основу општих правила за материјалне недостатке ствари и одговорност по основу гаранција могу да уследе само под условом да је ствар употребљавана сходно својој намени. Недостаци који се испоље као последица употребе ствари супротно сврси којој је намењена не могу бити покривени ни првим ни другим видом одговорности. Следећа заједничка одлика ових одговорности везана је за питање рокова. Права купца временски су ограничена и по основу једне и по основу друге одговорности. Ако је дошло до исправке ствари или до њене замене, тада се рок за остваривање права купца продужава и када је реч о општој и када је реч о посебној одговорности.

Особине о којима је било речи свакако су последица заједничког порекла одговорности за материјалне недостатке ствари и гаранције за исправно функционисање. Међутим, како се гаранција развила из крила опште одговорности за материјалне недостатке и временом постала самостални правни институт, то се она одликује и таквим особинама по којима је могуће извршити њено разлучивање од опште одговорности за недостатке ствари. По тим својим особинама она се управо разликује од одговорности из које је настала.

(6) Eugen Graue: »Die mangelfreie Lieferung beim Kauf beweglicher Sachen, Heidelberg, 1964, str. 75.

Разлике. Направити редослед особина по којима се ове две одговорности разликују веома је тешко. Али од значаја су свакако оне које се односе на предмет и носиоце одговорности, на права купца по једном и по другом основу и на рок остваривања тих права.

У погледу предмета одговорности запажа се да је круг недостатака за које се одговара по основу опште одговорности за материјалне недостатке много шири него што је то случај са крутом недостатака који је предмет одговорности по основу гаранције за исправно функционисање. До примене правила о општој одговорности за материјалне недостатке долази ако ствар не може да послужи својој редовној намени или нарочитој употреби или ако јој недостају изрично или прећутно уговорена својства. Када је у питању привредни промет, тада до опште одговорности долази и у случајевима када је предат само један део индивидуално одређене ствари, већа или мања количина од уговорене, *aliud* или кад је предата ствар која није саобразна узорку или моделу (⁷). До примене правила о посебној одговорности, тј. до примене правила о гаранцији за исправно функционисање долази само ако ствар исполи недостатак у функционисању или ако престане да функционише. Недостаци, који нису у узрочној вези са функционисањем ствари у питању, не могу бити покривени правилима о гаранцији за исправно функционисање. Занимљиво је истаћи да правни режим поводом недостатка уговореног својства није истоветан у упоредном праву. Ако ствар нема уговорена својства у неким правима сматра се да ствар има материјални недостатак а у неким правима се сматра да је дошло до неиспуњења обавеза из уговора. У гаранцији оваквог двојења правног режима, међутим, нема.

Осим што се одговорност за материјалне недостатке и гаранција за исправно функционисање разликују с обзиром на врсту недостатака које покривају, оне се разликују и по предмету на којима се ти недостаци испољавају. Одговорност за материјалне недостатке управо има универзални карактер због тога, што се односи на различите врсте ствари, тј. на све ствари које се јављају као објекти промета. Обрнуто, гаранција за исправно функционисање постоји само у једној врсти ствари, због чега има карактер посебне одговорности, тј. у стварима сложеним по саставу, које су у промету познате под именом „техничка роба.”

Време у којем треба да постоји недостатак да би дошло до одговорности по основу правила за материјалне недостатке ствари и време у којем треба да се испоље недостаци у функционисању, да би дошло до одговорности по основу гаранције за исправно функционисање, није истоветно. На одговорност за материјалне недостатке може се позивати само у случају ако су недостаци постојали у часу преласка ризика или су се касније испољили, али као последица узрока који је постојао за време преласка ризика или пре овог тренутка. Битно је да је недостатак последица узрока који је морао постојати за време или пре преласка ризика. Зато је са становишта одговорности за материјалне недостатке

(7) Једнообразни закон о међународној продаји телесних покретних ствари, Хаг, 1964, издање Института за упоредно право, Београд, 1966, чл. 18 и 33; Скица, чл. 407 и 403.

од битног значаја доказати да је недостатак односно узрок недостатка постојао пре или у моменту предаје ствари. Код гаранције за исправно функционисање, ствари стоје другачије. Од ње се ово доказивање не тражи. Да би дошло до одговорности по основу гаранције за исправно функционисање потребно је да се недостатак у функционисању или престанак рада ствари испољи у току датог гарантног рока. Сама чињеница да ствар не ради исправно или да је престала да ради у току овог рока, довољна је да дође до примене правила о одговорности због неисправног функционисања.

Између одговорности о којима је реч разлика се огледа и у чињеници да се општа одговорност за материјалне недостатке ствари претпоставља, а то значи да до ње долази и у случају када је странке својом вољом нису предвиделе, док се одговорност по основу гаранције за исправно функционисање не претпоставља. Одговорност за материјалне недостатке има своју подлогу у закону, и то у правилима диспозитивног карактера, због чега је странке споразумно могу мењати то јест, могу је ограничити, а у неким случајевима и искључити. Одговорност по основу гаранције за исправно функционисање, ако законом није предвиђена, а споразум о њој је изостао или једнострано није дата, не може се претпоставити. Ако је законом регулисана, правила о гаранцији су, углавном, императивног карактера, па је странке својом вољом не могу мењати, то јест ограничавати или искључивати.

Одговорност за материјалне недостатке и гаранција за исправно функционисање, како је већ речено, могу настати и *ex lege* и *ex contractu*. Међутим, и поред те сличности, разлике се између ових двеју одговорности огледају и у томе што се гаранција најчешће даје у виду гарантног листа, који може да уследи или као резултат једнострано изјављене воље, или као резултат споразума странака или као резултат законског наређења. Одговорност за материјалне недостатке не настаје на основу издатог гарантног листа, то јест дате гаранције. Њен основ је у уговору о продаји. А уговор о продаји настаје сагласношћу воља двеју страна. Он не настаје ни по наређењу закона, ни једнострано изјављеном вољом. Код гаранције за исправно функционисање уговор о продаји се јавља као њена претпоставка. Јер без закљученог уговора о продаји, гаранција не може да производи своје дејство. Отуда је она за овај уговор тесно везана, иако он не представља њен непосредни основ настајања. Ако би било супротно, тада би одговорност за исправно функционисање била присутна у сваком уговору о продаји, што не одговара стварности, а то значи истини. До одговорности по основу гаранције за исправно функционисање долази само ако је она дата, било једнострано, било споразумно, било по наређењу закона.

Разлике између двеју одговорности које се овде упоређују, огледају се и у погледу субјеката одговорности. По основу опште одговорности за материјалне недостатке ствари као субјект одговорности јавља се продавац, док се по основу гаранције за исправно функционисање ствари као субјекти одговорности јављају било продавац било произвођач⁽⁸⁾.

(8) Скупш, чл. 430; Нацрт Закона о облигацијама и уговорима, радни материјал, јули 1974, чл. 482.

Гарантија за исправно функционисање настаје као посебан правни однос између купца и даваоца гаранције који је најчешће произвођач робе за коју је дата гаранција. Међутим, осим даваоца гаранције, то јест, произвођача, по основу дате гаранције као субјект одговорности јавља се и продавац. Дата гаранција представља саставни део уговора о продаји, па отуда треба узети да се купац са својим захтевом по основу гаранције може обратити било продавцу било произвођачу. Треба напоменути да ово решење није прихваћено у упоредном законодавству, нарочито не у земљама у којима гаранција настаје добровољним путем. У нашем правном систему има изгледа да ово решење буде прихваћено, иако га садашњи правни прописи не усвајају⁽⁹⁾. Наиме, раније важећи прописи о гаранцији за исправно функционисање, а и данас важећи, одговорност продавца предвиђају само за случај када произвођач није обезбедио сервисно одржавање ствари у месту где је производ продат. Како доношење Закона о облигацијама и уговорима треба тек да уследи, а његов Нацрт прихвата решење по коме су субјекти одговорности како продавац тако и произвођач, то ће бити потребно или усагласити решења у смислу како га је дао Закон о југословенским стандардима, или остати при решењу које Нацрт усваја. Међутим, за сада, Нацрт закона о облигацијама и уговорима и Закон о југословенским стандардима садрже различита решења. С обзиром на основ настанка гаранције, њену природу па и намену, и с обзиром на чињеницу да она представља саставни део уговора о продаји, у нашем праву би требало прихватити решење по коме су субјекти одговорности како продавац тако и произвођач, то јест, решење које су већ понудили Скица и нацрт Закона о облигацијама и уговорима.

Права која купац има по основу опште одговорности за материјалне недостатке ствари и права која купац има по основу гаранције за исправно функционисање, нису истоветна. Ова разлика је од значаја не само са становишта теорије, него много више са становишта судске праксе.

По основу одговорности за материјалне недостатке купцу стоји на расположењу шири круг овлашћења него по основу гаранције за исправно функционисање. Пре свега, по основу опште одговорности, купац може да тражи или извршење уговора или раскид уговора. Ако се одлучи за извршење, тада може да захтева отклањање недостатака, то јест, оправку, која му као посебно право, узгред буди речено, није признато увек у упоредном праву, или замену ствари или сразмерно умањење цене. Купац може у сваком случају кумулативно да захтева и накнаду штете⁽¹⁰⁾ како је то предвиђено у већини правних система. Међутим, у појединим правима, купац може да захтева накнаду штете кумулативно само ако се одлучи на раскид уговора⁽¹¹⁾. По основу гаранције за исправно функционисање купац нема могућности да се користи овако широким лезом права. Имајући у виду упоредно право, купцу су, по пра-

(9) Закон о југословенским стандардима и нормама квалитета производа од 1974, Сл. лист СФРЈ бр. 2/1974, чл. 52.

(10) Опште узансе за промст робом, 1954, узанса бр. 154; Скица, чл. 4i5.

(11) Швајцарски Законик о облигацијама, чл. 208; Грађански законик РСФСР чл. 246.

вину, призната два основна права: право на оправку и право на замену ствари. Ово друго право купац обично може да користи ако је оправка немогућа, ако су њени трошкови у несразмери са вредношћу ствари или ако оправка неоправдано дуго траје. Право на оправку и право на замену ствари представљају садржину гаранције. Поред ових права купцу је често признато и право на бесплатно сервисно одржавање ствари у одређеном датом року. У случају оправке ствари која мора да се обави у сервису или у просторијама фабрике, као и у случају замене, купац има право и на бесплатну отпрему, допрему као и превоз ствари. Ова права купцу нису призната по основу опште одговорности за материјалне недостатке ствари. Што се тиче накнаде штете, купцу је она призната и по основу гаранције. Накнаду штете купац може да захтева по основу гаранције због тога што је био лишен употребе ствари за време оправке или замене, као и у случају када је оправка ствари неразумно дуго трајала.

Рок до кога треба да се појаве недостаци на купљеној ствари, да би продавац одговарао по правилима о одговорности за материјалне недостатке, није истоветан року у коме треба да се појави неисправно функционисање такозване техничке ствари да би продавац односно произвођач одговарао по правилима о гаранцији за исправно функционисање. Продавац одговара за материјалне недостатке који се покажу до такозваног општег рока предвиђеног законом, а по основу гаранције продавац односно произвођач одговарају за недостатке у функционисању који се покаже у такозваном гарантном року. Први рок је општег карактера, јер је одређен на јединствен начин за све ствари на којима је појава каквог материјалног недостатка покривена општом одговорношћу за недостатке, док је гарантни рок посебног карактера, јер није јединствен за све техничке ствари. Дужина гарантног рока зависи од сложености, трајности, намене и вредности ствари, као што зависи и од воље гаранта (ако је једнострано дат), споразума странака (ако је уговорен) или закона (ако је законом одређен). Осим тога, ни природа ових рокова није једнака. Код одговорности за материјалне недостатке реч је о року у коме треба да буду откривени недостаци, затим у коме се треба позвати на њих и, најзад, подићи тужбу. Гарантни рок, међутим, представља временски интервал у коме треба да се испоје недостаци у функционисању, да би се купац могао да позива на правила о гаранцији, то јест, да би могао да захтева бесплатну оправку или замену ствари. Рок за утужење по основу гаранције није истоветан гарантном року. По једном гледишту, ако рок за утужење није одређен законом или вољом странака, тада се овај рок одређује по општим правилима о застарелости и почиње тећи од дана када је купац тражио од произвођача оправку или замену ствари (12), док, по другом гледишту, рок за утуживање почиње тећи од момента откривања недостатака (13). Међутим, независно од различитих гледишта и од када почиње тећи овај рок, рок за утуживање по основу гаранције не поклапа се са гарантним роком.

(12) Скица, чл. 435.

(13) Eugen Graue: наведено дело, стр. 67.

Упоредивање које је извршено између опште одговорности за материјалне недостатке и гаранције за исправно функционисање показује да је реч о две различите одговорности од којих је прва универзалног карактера, а друга посебног карактера. Разлике које постоје јасно указују да правни режим једне одговорности није истоветан правном режиму друге одговорности. Осим тога, не може се сматрати да је гаранција облик ограничавања законске одговорности за материјалне недостатке нити се са њом може поистовећивати.

Правно гледајући, гаранција се развила из опште одговорности за материјалне недостатке. Међутим, у пракси, она је никла у промету такозване техничке робе и то, у првом реду, из конкурентских разлога. Данас, она представља самостални правни институт, који у основи представља такође одговорност за материјалне недостатке, али за посебну врсту недостатака и код посебних врста ствари. Због тога, гаранција делује поред опште одговорности за материјалне недостатке као облик посебне одговорности. Гаранција нити ограничава нити искључује општу одговорност за недостатке. Она са њом делује паралелно, јер покрива онај круг недостатака који није покривен правилима о одговорности за материјалне недостатке. Купац се може позивати и на једну и на другу одговорност, под условом да она не води неоснованом обогаћењу. Начин на који је заштићен купац по основу опште одговорности продавца није идентичан начину на који је купац заштићен по основу правила о гаранцији за исправно функционисање.

Гаранцијом за исправно функционисање проширује се поље грађанскоправне одговорности. Њеним увођењем у правни живот општа одговорност за материјалне недостатке се допуњује, јер се стварају допунска права и обавезе. Купцу се пружају допунске могућности упоредо са оним могућностима које има по основу опште одговорности за недостатке, а произвођач се чини одговорним упоредо са продавцем, што до сада није био случај. Отуда, гаранцији треба признати карактер посебног правног института у систему грађанског права и онај значај који она има у пракси.

Мр Луција СпиРОВИЋ-ЈОВАНОВИЋ

РЕЗЮМЕ

Гарантия нормальной работы и ответственность за материальные недостатки вещи

В результате проведенных исследований, можно утверждать, что гарантия нормальной работы вещи является особым видом ответственности, относящимся на особый род вещей, на т. наз. „технические товары“, и распространяется на одну лишь область материальных недостатков — на нарушения работы, создающие препятствия их нормальному использованию.

Хотя в силу общего происхождения гарантия имеет самое большое сходство с общей ответственностью за материальные недостатки, все же у гарантий нормальной работы имеются многие специфические особенно-

сти. Специфичная ответственность не предполагается: ссылаясь на гарантийное обязательство можно предъявить претензию, исходя из факта появления в течении гарантийного срока недостатков вещи, препятствующих ее нормальному использованию. Разница имеется и в отношении субъекта ответственности. При ответственности на основании выданной гарантии, субъектом ответственности может быть или продавец или поставщик, хотя на практике большей частью им бывает последний. Существует разница и в отношении права, которым располагает покупатель на основании этой ответственности. Содержание гарантийного обязательства чаще всего находит выражение в двух основных правах покупателя: потребовать без возмездного устранения недостатков вещи и замену вещи. В последнее время к этим правам прибавляется и право пользования безвозмездными услугами гарантийных мастерских.

У гарантий нормальной работы технических вещей имеются еще две особенности: гарантийный лист и гарантийный срок. Гарантийный лист — это письменный документ, подтверждающий гарантию и являющийся составной частью договора купли-продажи, а гарантийный срок определяет продолжительность времени, в течении которого на обнаруженные недостатки, препятствующие нормальному использованию вещи, (эта продолжительность разная у разных товаров) можно предъявить претензию для их устранения.

В заключение можно сказать, что гарантия нормальной работы не ограничивает и не исключает общую ответственность за материальные недостатки, а действует параллельно с ней и дополняет ее там, где она окажется недостаточной ввиду появления новых видов продукции, отличающихся особыми техническими, технологическими и экономическими особенностями. Это так называемые „технические вещи“, действующие и работающие с помощью дополнительной энергии, предназначенные для длительного пользования, стоящие дорого и служащие удовлетворению материальных и духовных потребностей человека.

SUMMARY

The Guaranty for Proper Performance and the Liability for Material Defects of Objects

The undertaken research has shown that the guaranty for proper performance of objects is the special type of liability, referring to the particular kind of objects, so called „technical goods«, and that it covers only one kind of material defects — improper performance.

Although it shows the greatest similarity to the general liability for material defects, due to the common origin, the guaranty for proper performance has some specific features. (The special liability is not supposed, the guaranty can be claimed on the basis of the fact that an object ceased to perform or performs improperly during the guaranteed period). The difference is also reflected in the view of the subject's liability. (Subject of the liability based on the given guaranty can be either the seller of manufacturer, although in the practice it is most often the manufacturer). It is characterized also with the right the buyer has on the basis of this liability. The contents of guaranty are most often expressed in the two basic powers of buyer, and these are: to demand free repair and to demand replacement. It is now often accompanied by the power to receive free servicing and maintenance of an object.

The guaranty for proper performance of technical goods has two more specific features: the guaranty note and period of guaranty. The guaranty note represents a written statement on given guaranty and makes an integral part of the contract of sale, while the period of guaranty re-

presents an interval of time when improper performance should occur (it is of different duration for various goods) so that rules of guaranty could apply.

It can be concluded at the end that the guaranty for proper performance neither limits nor excludes general liability for material defects, but functions parallelly with it and supplements it where this has shown insufficient due to the appearance of new kinds of objects with specific technical, technological and economic features. These are the so called »technical goods« which function and perform using the additional energy, have the long-term purpose, are of great value and serve for satisfying the material and intellectual needs of people.

RÉSUMÉ

Garantie pour le fonctionnement régulier et responsabilité pour les défauts matériels de la chose

Les recherches qui ont été effectuées font ressortir que la garantie pour la fonctionnement régulier de la chose est un aspect particulier de la responsabilité, qui se rapporte à une catégorie spéciale de choses, ce que l'on appelle la »marchandise technique« et ne couvre qu'une seule sorte de défauts matériels — le fonctionnement irrégulier.

Quoiqu'en raison de l'origine commune elle montre le plus d'analogie avec la responsabilité générale pour les défauts matériels, la garantie pour le fonctionnement régulier se distingue par de nombreuses qualités particulières. (La responsabilité spéciale n'est pas supposée, en vertu de la garantie on peut se référer en se basant sur les faits que la chose a cessé de fonctionner ou qu'elle fonctionne irrégulièrement au cours de la durée du délai de garantie donné). On aperçoit la différence aussi en ce qui concerne le sujet de la responsabilité dans la responsabilité en vertu de la garantie donnée, le sujet de la responsabilité peut être soit le vendeur soit le producteur, quoique dans la pratique c'est la responsabilité du producteur qui est engagée dans la plupart des cas. Elle se distingue, de même, à l'égard du droit dont jouit l'acheteur en vertu de cette responsabilité. Le contenu de la garantie se reflète le plus souvent dans deux pouvoirs fondamentaux de l'acheteur, à savoir: le pouvoir d'exiger la réparation gratuite et d'exiger le remplacement de la chose. Dans les derniers temps à ces pouvoirs s'associe de plus en plus souvent le droit à l'entretien de service gratuit de la chose.

Pour la garantie concernant le fonctionnement régulier des choses techniques existent encore deux qualités spéciales: la liste de garantie et le délai de garantie. La liste de garantie représente la déclaration par écrit relative à la garantie donnée et elle constitue partie intégrante du contrat de vente, quant au délai de garantie c'est l'intervalle de temps dans lequel doit se manifester le fonctionnement irrégulier (dont la durée est différente pour les diverses marchandises) pour qu'on puisse tirer profit des règles relatives à la garantie.

A la fin on peut tirer la conclusion que la garantie pour le fonctionnement régulier ne limite pas et n'exclut pas la responsabilité générale pour les défauts matériels, mais qu'elle agit parallèlement avec elle et qu'elle la complète dans les cas que celle-ci s'est avérée insuffisante à cause de l'apparition de nouvelles sortes de choses, qui se distinguent par les qualités particulières techniques, technologiques et économiques. Ce sont ce que l'on appelle les »choses techniques« qui fonctionnent, travaillent à l'aide de l'énergie ajoutée, qui ont une destination de longue durée qui ont une grande valeur et qui servent à la satisfaction des besoins matériels et spirituels des hommes.